

զոր զուգեւորվ «ամճուլք երէոց» բացատրութեան հետ, կ'ունենանք հաւանօրէն որսական մտով կամ ճարպով բաղադրուած խմորեղէն մը: Խմորեղէն կ'ըսեմ, նկատելով նախ՝ որ Արշակ կ'ուտէ իւր ամիճը մրգաց հետ եւ անոնց պէս կը կտրէ դանակով. որով յայտնի է՝ թէ չոր բան մ'էր: Երկրորդ՝ որ Յունաց աղանդերին ալ մասն էին կարկանդակներ՝ մրգաց հետ (Պար. Ա, 1275): Ժամանակն է ուրեմն այս տեղ մեր ծանօթ հին խմորեղինաց ակնարկ մը տալու:

Ասոնց ընդհանուր կոչումն էր հաստեայր (Երմ. ԽԳ, 19), որոցմէ ծանօթ են հետեւեալք: Քարար, ասորի խախուրբա բառէն՝ որ համանիշ կը համարուի յն. պղակունտին (Հիւբշ. 319). եւ նիւթն էր «նաշիհ ցորենոյ զանգեալ իւզով» (ԵԼԵ, ԻԹ, 2. Ղեւտ. Բ, 4): Մնացորդաց հին թարգմանութիւնը փոխան քաքարի կը զործածէ մանգառն կամ մանգառ հոմանիշը (Ա, ԻԳ, 29, ԺԶ, 3): Վարդան՝ քաքարը մերձեցընելով իւր դարու խմորեղինաց, կը սահմանէ զայն՝ «հաստ շաշ եփեալ ձիթով» (Ղեւտ. Ա). եւ այլուր՝ տարբեր բացատրութեամբ՝ «բրդեալ շաշ եւ եփեալ իւզով» (ԵԼԵ, ձՓԸ), նշան՝ թէ ինքն իսկ անվստահ էր իւր մեկնութեանց: Ադոնց երկրորդին